

KUOLLUT TILA

► Saara kuuli helikopterin roottorien huminan päänsä yläpuolella, kun he nousivat pimentyneen kaupungin ylle. Alapuolella hälytysajoneuvojen välkkyvät valot himmentyivät helikopterin kääntyessä kohti sairaalaa. Saara kuuli Tuomaksen ilmoittavan sairaalan traumavastaavalle heidän laskeutuvan kymmenen minuutin kuluttua. Hoitaja vahvisti röntgenin ja leikkaussalin olevan valmiudessa saapuvaa potilasta varten. Saara keskitti kaiken tahdonvoimansa ja painoi heräävän paniikin taka-alalle. Sekunnin murto-osassa synkkä pilvi painajaismaisine tapahtumineen oli

vallannut hänen koko elämänsä. Hän keskitti kaiken tahdonvoimansa rauhoittuakseen ja haki voimaa vakavasta Tuomaksesta, joka katsoi Saaraa lempeillä silmillään. He olivat pelastaneet monia potilaita aiemminkin. He pelastaisivat myös

Stefanin hengen, joka roikkui heidän käsissään ohuen säikeen varassa.

Saara oli kiitollinen nähdessään traumatologi Tolosen olevan vastassa helikopterin laskeutumisalueella sairaalan katolla. Tolonen näytti arkkienkeliltä valkoisen lääkärintakin helmojen liehuessa helikopterin aiheuttamassa ilmapirrassa. Jos

kuka, niin Tolonen, pystyi korjaamaan Stefanin onnettomuudessa saamat vammat. Saara hyppäsi ulos kopterista Tuomaksen työntäessä Stefania kantavia keltaisia paareja koleaan ulkoilmaan. Saara tunsu polvien pettävän altaan, kun hän asteli Stefanin vierellä kohti odottavaa traumaatiimiä. Tolonen tarttui häntä jyrkällä otteella kyynärpästä tukien hänet pystyyn. Saara keräsi voimansa ja ryhdistäytyi. Nyt ei olisi aikaa menettää hermojensa hallintaa. Hänen oli ammattilaisena tehtävä kaikkensa Stefanin pelastamiseksi.

Saara kulki tiukasti Stefanin rinnalla koko matkan leikkaussaliin. Tuntui kuin hän katsoisi tapahtumia ulkopuolisin silmin. Tilanne tuntui täysin epätodelliselta. Mitä ihmettä oli tapahtunut? Kuinka he olivat päätyneet tähän tilanteeseen? Sekavin mielin Saara kertoi tapahtumaportin leikkaussalin henkilökunnalle. Kiitollisena hän siirsi hoitovastuun päivystysvuorossa olevalle kollegalleen. Kosteat kyynelleet kohosivat Saaran silmäkulmiin, kun hän katsoi Stefanin auki revittyä rintakehää hoitajien kytkiessä seurantalaitteita kokenein ottein. Saara poistui raskain mielin keskusleikkausosaston käytävään. Hän ei olisi halunnut poistua Stefanin viereltä, vaikka ymmärsikin, ettei hän kyennyt tekemään enää mitään tämän hyväksi.

Stefan makasi kalpeana kytkettyä hengityskoneeseen. Drägerin

Savinan tasainen humina oli ainoa huoneessa kuuluva ääni. Saara oli viimeisten päivien aikana käynyt useita kertoja katsomassa kuinka Stefan jaksoi. Olo oli ahdistunut ja sekava, vaikka hän tiesi Stefanin saavan parasta mahdollista hoitoa. Onneksi miehen tila oli vakiintunut dramaattisten alkuvaiheiden jälkeen. Saara ei ollut nukkunut kunnolla painajaismaisen päivystysvuoron jälkeen. Väsymyksen ja surun aiheuttamana kalpeus korosti kasvojen siroja piirteitä. Ihon kuulaus ja korkeat poskipäät hohtivat kuin posliininukella, joka rikkoutuu tuhansiksi sirpaleiksi pienimmästäkin tärähdyksestä.

Stefan oli saanut vakavia vammoja rintakehän alueelle ja hänen vasen reitensä oli murtunut rytäkässä. Ensimmäisessä hätäleikkauksessa sydämen oikean eteisen repeämä oli korjattu onnistuneesti. Stefan oli pidetty hengityskoneessa, koska alkuun oli epäilty myös pään vammaa. Onneksi vakavilta pään vammoilta oli vältytty. Stefanin käyttämä pyöräilykypärä oli irronnut päästä ja haljennut useaan osaan törmäyksen voimasta. Kypärä oli onneksi ottanut kolhut vastaan, sillä ilman sitä Stefan olisi menehtynyt takuuvarmasti. Saaran sydäntä kalvoi silti syvä huoli, heräisikö nyt niin levollisen näköisesti nukkuva Stefan unestaan.

Työpäivän päätyttyä Saara oli tullut taas istumaan Stefanin sängyn

Saara ja Tuomas pelastaisivat myös Stefanin hengen, joka roikkui heidän käsissään ohuen säikeen varassa.

viereen. Reisimurtuma oli korjattu leikkaussalissa aamulla ja Stefanin yritettiin vähitellen herättää. Nukutuslääkkeet oli lopetettu hetkeä aiemmin. Saara puristi kevyesti Stefanin kättä ja kuunteli tämän rauhallista hengitystä. Kuinka pehmeältä iho tuntuikaan Saaran käden hyväillessä Stefanin jäntevää kyynärvartta, jonka iho oli lävistetty lukuisilla kanyyleilla. Kihartuva tumma hiussuortuva kehysti Stefanin miehekkäitä kasvoja kuin sadun prinsillä, jonka piirteet oli ikuistettu arvokkaaseen taideteokseen kuninkaallisen linnan juhlasalin seinälle. Turvoksissa ja naarmuilla olevasta vartalosta ja lukuisista hoito- sekä seurantalaitteista huolimatta Saara näki verkkokalvoillaan komean rakkaansa virheettömänä. Väkevä suru ja kaipaus saivat Saaran voihkaisemaan ääneen kuumien kyynelten kihotessa silmäkulmiin.

Edellisenä päivänä Saara oli tavannut Stefanin ystävän Matin ja tämän raskaana olevan vaimon Nooran. Saara oli välittömästi ihastunut lämminhenkiseen pariskuntaan. He olivat jääneet Nooran kanssa hetkeksi Stefanin vuoteen vierelle kahdestaan Matin hakiessa kahvia kanttiinista. Noora oli kyynelsilmin kertonut, kuinka Stefan oli suunnitellut pyytävänsä Saaran luokseen illalliselle. Hän oli ihmeteltyt, miksi suunnitelma oli jäänyt toteutumatta. Mieshän oli aikonut rohkaistua pyytämään Saaraa luokseen juuri >>

Kyynelten kuivuessa lämmin suudelma huulilla Stefanin väkevässä syleilyssä Saaran korviin kantautuu naapurin lasten joululaulu.

onnettomuuspäivänä. Palaset tuntuivat lokahtavan vihdoin paikoilleen Saaran mielessä. Miksi he eivät olleet Stefanin kanssa keskustelleet tunteistaan ennen kohtalokasta iltaa? Heidän rakkautensa tuntui nyt ilmi-selvältä. Kuinka he olisivat saaneet edes lyhyen hetken nauttia toisistaan tunteiden räjähtäessä ilmiliekkeihin. Saara lupasi hiljaa mielessään, että jatkossa hän kuuntelisi sydäntään ja toimisi sen viitoittamalla tiellä. Nyt se voisi olla liian myöhäistä.

Saara nojasi otsansa vasten Stefanin lämmintä kämmenselkää ja tunsu mieltä rauhoittuvan.

Hiljalleen hän tunsu vajoavansa pehmeään uneen. Unen lävitse Saara kuuli Stefanin huokaukselta kuulostavan äänen. Rakas? Säpsähtäen Saara avasi silmänsä ja tavoitti Stefanin väsyneen katseen. Samalla Saara kuuli takaansa kimeän naisäänen, joka vaati saada tavata aviomiehensä. Hätkähtäen Saara irrotti otteensa Stefanin kädestä ja nosti katseensa kohdatakseen hätkähdyttävän kauniin naisen kysyvän ilmeen, joka vaati saada puhua miehensä hoitavan lääkärin kanssa välittömästi. Saara soperteli sanoissaan ja lupasi

järjestää asian horjahdellessaan kohti teho-osaston ulko-ovea. Toivo ja ilo muuttuivat hetkessä musertavaksi pettymykseksi, joka lamaanutti koko kehon. Oven sulkeutuessa Saara lyyhisty polvilleen ja yritti saada salpautuneen hengityksen kulkemaan. Posliininukke putosi ja pirstoutui tuhansiksi sirpaleiksi kiiltäväksi vahatulle laminaattilattialle.

Päivät, viikot ja kuukaudet kuluivat vailla kiintopistettä. Syksy muuttui talveksi ja valkea höyhänen-pehmeä lumipeite verhosi likaisen maiseman. Saara oli ilmoittautunut vapaaehtoiseksi päivystäjäksi jouluaatoksi. Ihmisten viikkokausia jatkunut hössötys joulusta, lahjoista ja ruoasta tuntui Saarasta täysin yhdentekevältä. Joulun merkitys oli kuollut Saaran sydämessä yhdessä muun perheen kanssa. Lasten aukoessa joulukalenteriaan Saara valui tahtomattaan kohti vuoden synkintä päivää. Suru, tuska ja ikävä kasvoivat sietämättömäksi jokaisen jouluvirren ja laulun myötä. Parasta lääkettä sielun yksinäisyyteen tarjosi onneksi sairaanhoitopiiri. Päivystys teho-osastolla oli kiireinen eikä joululounasta lukuun ottamatta mikään muistuttanut juhlapäivästä. Sairaalan infektioiden torjunta yksikkö oli kieltänyt joulukoristeiden käytön hygieniaan vedoten. Saara oli tästä kiellosta syvästi kiitollinen.

Huokaisten Saara laahusti kohti kotiaan. Jokainen talo matkan varrella

näytti olevan täynnä piparkakuntoksuista tunnelmaa. Joulukuuset loistivat kilpaa lahjojaan aukovien lasten silmien kanssa. Jäälyhdyt ja kynttilät valaisivat valkeita lumitähtiä niiden leijaillessa hitaasti pehmentämään moitteettomasti aurattuja pihateitä. Kyyneleet silmissään Saara kääntyi kotipihaansa. Rappusilla istuvassa harteikkaassa miehessä oli jotain tuttua. Miehen laivastonsinisen hyvin istuvan villakangastakin harteille satanut lumi näytti jouluvalaistuksessa kuin pitsiseltä kaulukselta. Saaran nähdessään mies havahtui, nousi seisomaan ja pudisteli pitsikauluksen harteiltaan. Saara ei ollut uskoa silmiään. Stefan! Saara pysähtyi ja kääntyi ympäri paetakseen paikalta. Hänen mielessään kävi useita eri selityksiä sille, miksi Stefan seisoi tuossa lumisateessa vain muutaman metrin kosketusetäisyydellä. Kyyneleet valuivat valtoimenaan Saaran entisestään kaventuneilta poskilta kashmirvillaisen takin kaulukselle. Ennen kuin Saara sai otetuksi askeltakaan, hän tunsu voimakkaan käden harteillaan. Stefan käänsi vaativalla otteellaan Saaran ympäri ja suuteli hellästi sanaakaan sanomatta pois kaiken epäilyksen. Kyynelten kuivuessa lämmin suudelma huulilla Stefanin väkevässä syleilyssä Saaran korviin kantautuu naapurin lasten joululaulu. Rakkaus on tässä ja nyt. Rakkaus on joulussa, rakkaus on sydämessä. ■